

Construïm l'esquerra i el socialisme democràtica a Catalunya. Hora de sumar

Esquema

Marina Geli

Sense futur el present és més feixuc, perden sentit els sacrificis actuals. Cal fer una aposta per un diagnòstic objectiu del passat, amb total realisme del present, i sobretot, liderar la construcció col·lectiva del futur.

L'actual crisi està afectant cruament la vida quotidiana de moltes persones, per la pèrdua del treball o de l'empresa i per la constant precarització de les classes populars i de la classes mitjanes. A més, la pèrdua d'equitat i de qualitat dels serveis i les prestacions públiques i l'increment d'impostos està empitjorant la vida d'una àmplia majoria.

La crisi és sistèmica i pot estar robant els somnis, l'esperança del futur i fonent el ciment de la democràcia. Com pot l'esquerra tornar el crèdit a la política en un moment on la política es veu com un problema?

Cal canviar les polítiques per tornar a reivindicar la política en majúscules; sinó, la democràcia es devaluarà més i l'economia, els lobbys, també mediàtics, i el populisme, governaran. Cal doncs orgull i humilitat alhora i reconèixer d'on venim i també els errors comesos.

Està en perill l'Europa social que, per aconseguir la pau, neix després de la Segona Guerra Mundial. En aquell escenari França i Alemanya van estar a l'alçada. Ara també ho haurien d'estar. Amb dificultats, la socialdemocràcia lidera un model social basat en un pacte de rendes a traves de la fiscalitat i uns serveis públics que atorguen llibertat i igualtat d'oportunitats.

Espanya i Catalunya arriben molt més tard a construir la llibertat i l'estat del benestar per les dictadures -també pesa a Grècia, Itàlia i Portugal- i especialment a Catalunya, trenca una tradició des de la Mancomunitat i les efímeres Repúbliques.

Catalunya resisteix millor en alguns camps: sanitaris, educatius, culturals i socials, per una societat civil i professionals sòlids i amb un lligam a la resistència i l'exili a Europa i al món. El sistema de salut és un dels millors exemples; el Dr. Broggi -resistència democràtica i professionalisme- i el Dr. Trueta -prestigi mèdic mundial a l'exili- són l'exemple de com Barcelona i Catalunya amb vocació democràtica, d'autogovern i de compartir amb el món els guanys de la ciència, malgrat el franquisme.

Durant trenta anys a Espanya i a Catalunya varem construir, apressadament, per guanyar el temps perdut dels quaranta anys de dictadura, llibertat i un model social

copiat dels països europeus, de pur estil socialdemòcrata, Regne Unit i països escandinaus. Fiscalitat progressiva i pensions i serveis públics universals. Educació i Sanitat des dels anys vuitanta i en els dos mil les polítiques familiars i de suport a la dependència -d'escassa tradició en els estats mediterranis de base catòlica-. Per tant, durant els darrers trenta anys, el progrés social ha estat altament positiu.

Però la globalització i el creixement econòmic excessivament basat en el sector de la construcció juntament amb la no revisió de les bases del sector financer i la fiscalitat progressiva ens han portat a un atur i a una caiguda d'ingressos que està fent que trontolli el model social.

L'esquerra ha de continuadament ser reformista i el miratge del creixement ens va fer conservadors. Ara calen reformes, sinó la dreta, ja és veu, fa contrarreformes i retallades que estan erosionant les classes populars i mitjana.

Cal des del progressisme apostar per una economia sostenible al servei de les persones i no al servei de l'especulació, juntament amb un nou pacte de fiscalitat de rendes, del treball i del capital.

Però l'esquerra, ha d'adaptar el model social a les noves realitats, demogràfiques i econòmiques. El treball, la recuperació econòmica com a prioritat.

La realitat demogràfica de l'envelliment de la població -Catalunya lidera els primers llocs del món d'esperança de vida-, la baixa natalitat i la diversa i ràpida immigració -de la Catalunya de 6 milions al noranta a la dels 7,6 milions el 2010- ens obliga a donar noves respostes. El pacte intergeneracional i entre homes i dones són dos elements substantius.

Com volem la Catalunya del 2030:

1. Alta ocupació femenina i masculina, oportunitats laborals per als joves i per als majors de 50 anys. Treball i jubilació dignes, ara i pel futur. Els joves han de tenir esperança en el seu futur; està començant una emigració que ha de saber que han de poder tornar i tindran el seu espai.
2. Models de serveis públics sanitaris i educatius universals, equitatius i qualitatius i interclassistes, inclusius, finançats bàsicament per impostos. Els Governos del PP a Espanya i de CiU a Catalunya, els estan posant en perill.
3. Polítiques públiques que inverteixin en conciliació de la vida personal, familiar i professional, i en la igualtat d'oportunitats de les famílies amb menys recursos i de les dones es veuran greument afectades.

De la mateixa manera que cal liderar un model econòmic de sectors sostenibles, competitiu (secundari a la productivitat i no a salaris baixos), que generi ocupació a

mig i llarg termini, cal també imaginar la demografia equilibrada del 2030, la Catalunya dels vuit milions.

Només amb la il·lusió de construir junts el futur de Catalunya, dins una Espanya en tot cas com Canadà i d'una Europa-Estats i regions unides com els Estats Units, el present serà per molta gent més suportable. La socialdemocràcia reformista, útil a escala local i global, ha de ser la guia.